

HYPHERBOOL en nog wat

Gerommel, gedoe,
ontkenning en verdringing.
En andere dingen
die gebeuren.

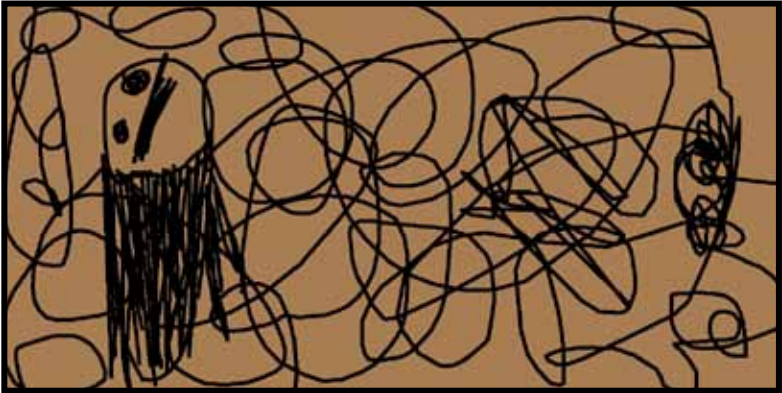
Allie
Brosh

XANDER

Inleiding

Het lijkt me logisch dat hier een soort van inleiding komt.

Dit is een kopie van een tekening die ik maakte toen ik vijf was:

Het is een man met één normale arm en één fucking absurde kronkelarm. Als je heel goed kijkt zie je de normale arm onder de kronkelarm. Wat je niet ziet, is dat de kronkelarm in de oorspronkelijke tekening doorgaat over de gehele lengte van een rol bruin pakpapier. De arm begon aan het ene eind en ging door totdat het papier op was.

Ik herinner me nog dat ik aan het tekenen was en dacht: *dit is gestoord... ik kan niet geloven hoe lang de arm van deze man is*. Als het papier op een gegeven moment niet op was geweest, weet ik niet wat er was gebeurd.

De arm bestaat in zijn geheel meer papier dan dit boek. In theorie had ik de rol pakpapier in vierkantjes kunnen snijden, ze aan elkaar kunnen nieten en het *Kronkelarmboek* kunnen noemen.

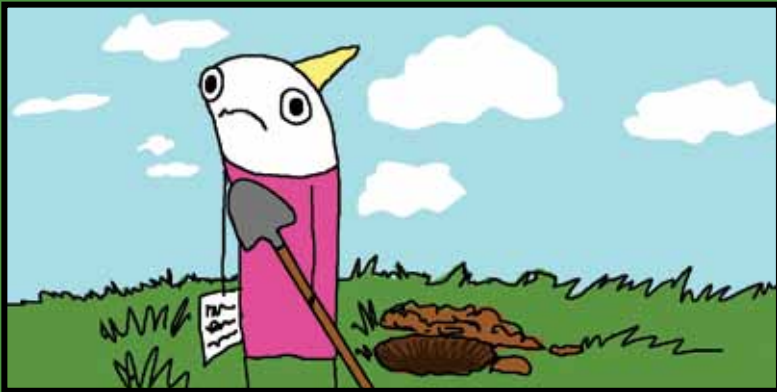
Dat heb ik niet gedaan.

Ik heb het even overwogen, maar ik geloof niet dat ik daar echt mee weggekomen was.

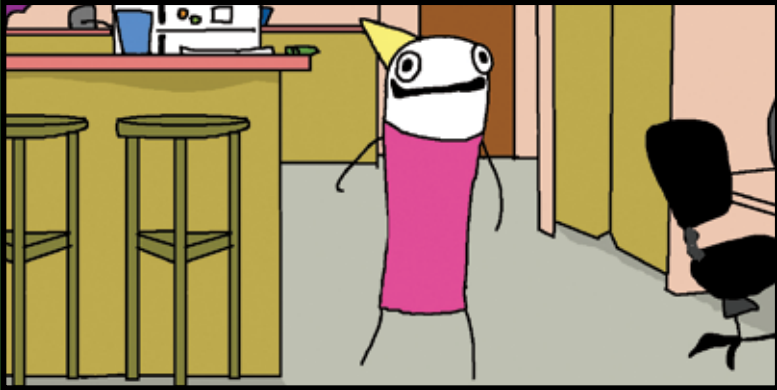
Waarschuwingsignalen

Toen ik tien was schreef ik een brief aan mijn toekomstige ik, die ik in mijn achtertuin begroef. Zeventien jaar later herinnerde ik me dat ik de brief twee jaar eerder had moeten opgraven.

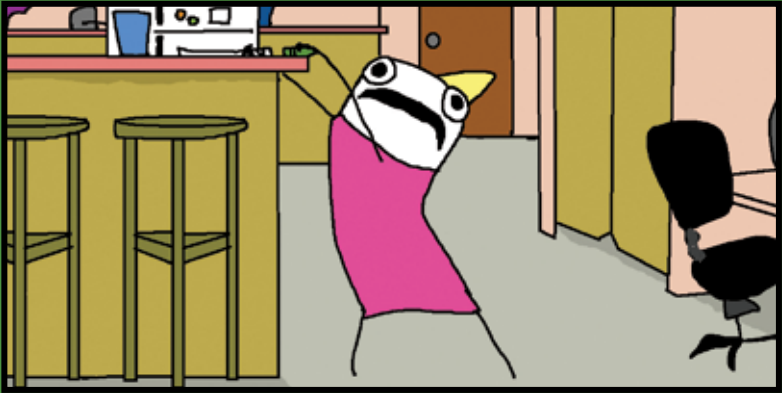
Ik verheugde me op een nostalgisch kijkje in mijn jeugdijaren. Zou ik me verwonderen over mijn eigen onschuld of een eerste sprankje zien van mijn huidige ambities? Dat bleek helaas niet het geval. Ik vond mezelf voornamelijk heel raar.

De brief was geschreven met een groen krijtje op de achterkant van een elektriciteitsrekening. Mijn tienjarige ik had niet veel aandacht besteed aan de presentatie. Blijkbaar had ik me tijdens een wandeling door de keuken ineens gerealiseerd dat het heel goed mogelijk was om een brief aan mijn toekomstige ik te sturen.

Dit ongelooflijk spannende idee had waarschijnlijk voor paniek en kortsluiting in mijn hoofd gezorgd, waardoor ik niet in staat was om fatsoenlijke schrijfwaren te vinden. Daar was simpelweg geen tijd voor.

In mijn waas van chaos en opwelling was het me nog net gelukt om een krijtstompje en een stuk papier te vinden.

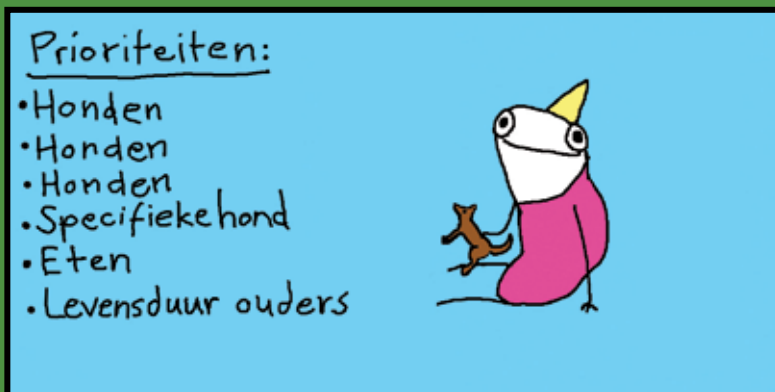

De brief begint zo:

Lieve 25-jarige [let op: niet 'Lieve 25-jarige ik' of 'Lieve 25-jarige zelf', gewoon 'Lieve 25-jarige'],

Hou je nog steeds van honden? Wat is je liefelingshond? Ben je hondentrainer? Leeft Murphy nog? Wat is je liefelingseten?? Leven papa en mama nog?

Ik wil graag even stilstaan bij de volgorde van de vragen. Hondgerelateerde zaken waren duidelijk mijn voornaamste zorg (Murphy was onze hond vroeger), gevolgd door de behoefte om te weten wat mijn toekomstige liefelingseten zou zijn (de dubbele vraagtekens geven aan hoe belangrijk ik die vraag vond). Pas daarna vroeg ik mij af of mijn ouders het hadden overleefd.

De brief gaat verder met een gedeelte dat ik 'Over mij' noemde:

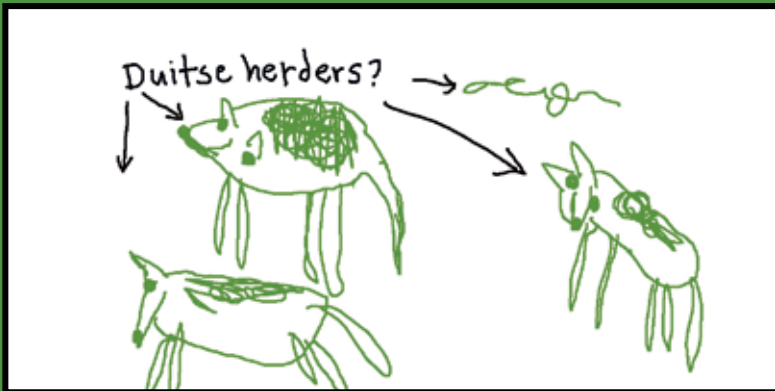
Ik heet Allie en ik ben tien jaar. Ik heb blond haar en blauwe ogen. Mijn liefelingshond is een Duitse herder. Mijn tweede liefelingshond is een husky. Mijn derde liefelingshond is een Dobberman Pincher.

Dit is om meerdere redenen verontrustend. Ten eerste dacht ik blijkbaar dat mijn toekomstige ik niet zou weten wat mijn naam was of wat voor kleur ogen ik had.

Het tweede verontrustende feit is dat ik aan het eind mijn favoriete hondenrassen noem, alsof dat net zo van belang was voor mijn identiteit als alle andere dingen. Alsof mijn tienjarige ik zich voor had gesteld dat mijn toekomstige ik op de omgewoelde aarde in de achtertuin zou staan, zich vastklampend aan de brief en schreeuwend: *'MAAR VAN WELKE HONDEN HIELD IK?? HOE KAN IK IN HEMEL-NAAM IETS VAN MIJN IDENTITEIT BEGRIJPEN ALS IK NIET WEET VAN WELKE HONDEN IK HIELD TOEN IK TIEN WAS???'*

Hier nam ik even pauze van het schrijven en maakte ik een paar tekeningen. Ik vermoed dat het Duitse herders zijn.

Onder de Duitse herders schreef ik de drie meest zorgwekkende woorden van de hele brief. Drie woorden die meer onthulden over mijn geringe grip op de realiteit als tienjarige dan de hele brief bij elkaar. Daar, onder aan de brief, had ik met mijn krijtstompje de volgende zin geformuleerd:

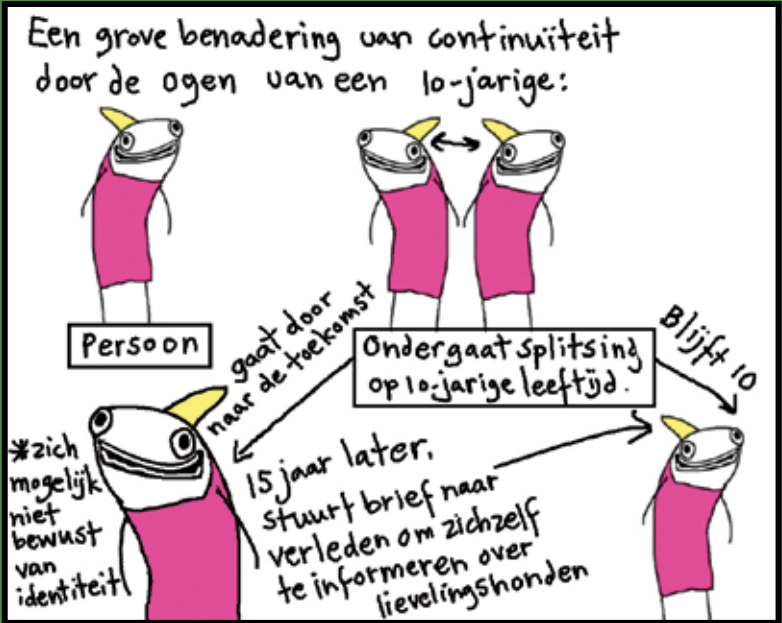
Schrijf alsjeblieft terug.

Afgaand op de dikke, vastberaden lijnen in iedere letter, had ik het krijtje met een indrukwekkende kracht op het papier gedrukt. De oprechtheid van het verzoek is onmiskenbaar. Toen ik mijn toekomstige ik vroeg wat mijn lievelingshond was of of mijn vader en moeder nog leefden, verwachtte ik daadwerkelijk een antwoord terug. En blijkbaar verwachtte ik ook dat ik nog steeds tien jaar zou zijn als ik die antwoorden zou krijgen.

Schrijf alsjeblieft terug. Ik zie helemaal voor me hoe ik dag in dag uit in de achtertuin stond te wachten op het antwoord. *Het kan ieder moment gebeuren... het komt vast snel, ik weet het zeker...*

Tijdreizen is een complex begrip en je kunt van een tienjarige niet verwachten om het volledig te bevatten, maar dit is niet zomaar een verkeerde interpretatie van tijdreizen.

Ik weet vrijwel zeker dat ik geen tijdreiziger ben, maar voor het geval ik er wel eentje ben, besloot ik mezelf terug te schrijven. Het leek me een goed idee om gelijk maar brieven te schrijven naar andere versies van mijn jongere ik, omdat ik mezelf op die manier dingen kon uitleggen of kon waarschuwen voor bepaalde zaken.

Ik zou graag willen beginnen met een brief aan mijn tweejarige ik:

Lieve tweejarige,

Dagcrème is niet eetbaar. Het lijkt misschien op slagroom, maar hoe vaak je het ook probeert, het zal altijd dagcrème blijven en het zal nooit slagroom worden.

Ik beloof je dat ik hier niet over lieg. Het zal serieus nooit slagroom worden.

In godsnaam, hou daarmee op. Je vernielt de organen die ik later nog nodig heb.

Lieve vierjarige,

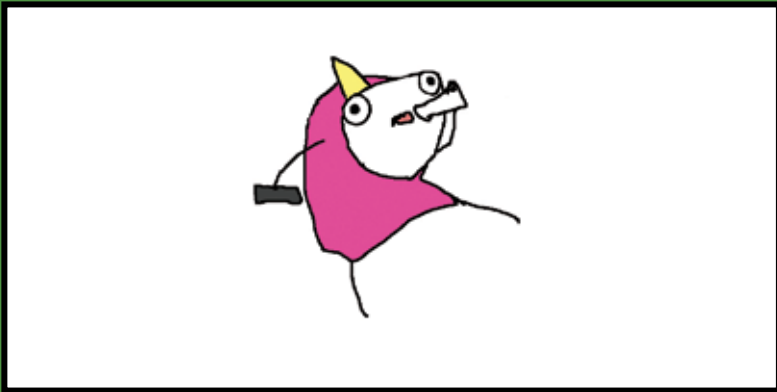
Laat ik vooropstellen dat ik niet weet waarom je ooit bent begonnen met het eten van zout, maar welke bijzondere samenloop van omstandigheden hier ook aan vooraf is gegaan, het is nu eenmaal zo.

Zodra je erachter kwam dat het eten van enorme hoeveelheden zout heel, heel onaangenaam zout is, had je moeten ophouden met het eten van zout. Dat is de oplossing. De oplossing is niet dat je moet beginnen met het eten van peper om het zout te neutraliseren.

Je hebt jezelf nu al meerdere malen in deze hachelijke situatie bevonden en telkens weer kom je terecht in deze volledig onnodige neerwaartse spiraal. Je hebt meer dan genoeg geëxperimenteerd om helemaal zelf tot de conclusie te komen dat peper niet het tegenovergestelde van zout is, maar op de een of andere manier dringt dat niet tot je door.

Samengevat: hoe veel peper je ook eet, het zal de bespottelijke hoeveelheden zout die je daarvoor hebt gegeten nooit opheffen. Het enige wat je bereikt met het eten van peper is dat je mond nu naar peper EN zout smaakt.

Om dezelfde reden heeft het geen zin om daarna weer zout te eten in een poging de brandende peper uit je mond te krijgen die je at om het eerste zout te neutraliseren. Waarom is het zo moeilijk voor je om dit te begrijpen? Je kunt hiermee stoppen wanneer je wilt.

Ik wil hier nog aan toevoegen dat het tijd wordt dat je leert van je fouten. Geloof me, ik weet wat er volgend jaar gebeurt als je dat hek met schrikeldraad ontdekt en die zevende elektrische schok was echt niet nodig.

Lieve vijfjarige,

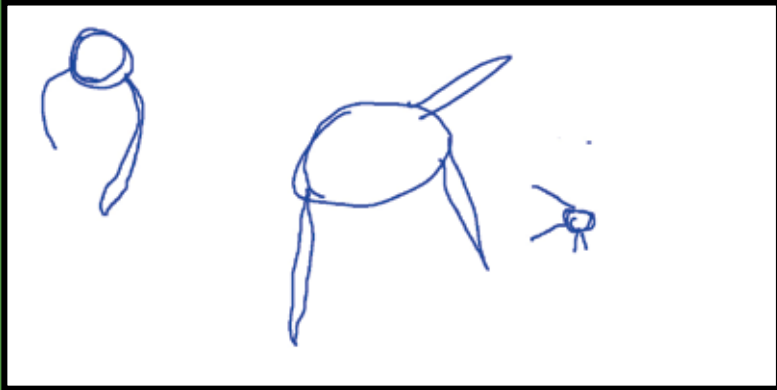
Wat is er in godsnaam mis met jou? Normale kinderen hebben geen dode denkbeeldige vriendjes. Normale kinderen klauwen niet ieder korstje van hun waterpokken open waarna ze naakt en bloedend in de donkere deuropening van hun slaapkamer gaan staan totdat er iemand langsloopt om te vragen wat ze aan het doen zijn. Bovendien antwoorden normale kinderen niet met: 'Ik wilde weten hoe al mijn bloed eruit zou zien.' Ook staan normale kinderen niet in een hoekje van de kamer te kijken hoe hun ouders slapen. Mama vond *The Exorcist* een heel enge film en ze weet niet hoe ze met jouw gluiperige gedrag om moet gaan. Hou ermee op. Hou er alsjeblieft mee op.

Lieve zesjarige,

Je hebt absurd veel moeite met het leren van de letter R. Je oefent en je oefent en je kunt iedere andere letter van het alfabet al schrijven – zowel grote als kleine letters – maar om redenen die niemand begrijpt, maakt de R je helemaal kapot.

Kijk nou:

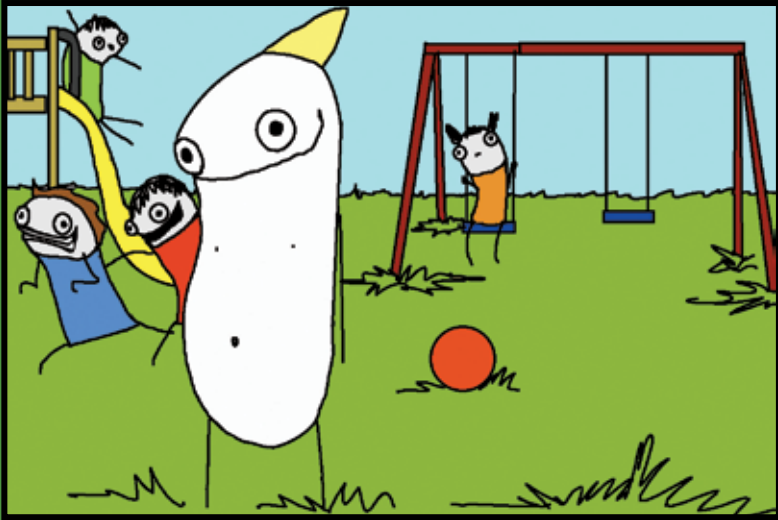

Hoe krijg je dat voor elkaar? Hoe kun je iets zó erg verpesten?

De eerste snap ik nog wel, maar wat gebeurt er met die middelste? Hoe komt dat extra uitsteeksel daar terecht? En kijk nou eens naar die kleine rechts... die heeft vier uitsteeksels. Ik ben geen uitsteekselexpert, maar dat is echt te veel.

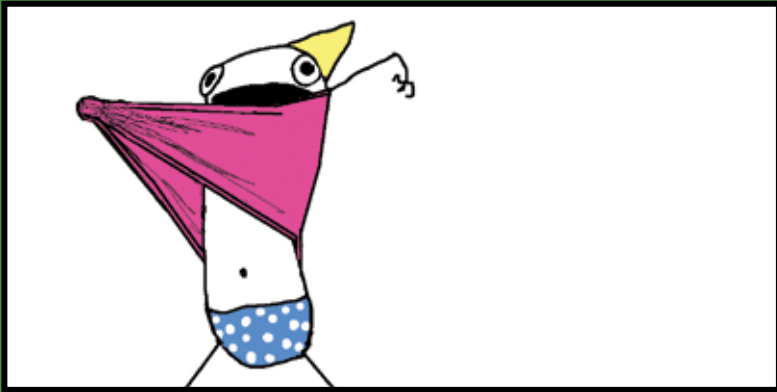
Als je jezelf nou eens wat tijd gunt om te ontspannen en echt naar de letter R kijkt, zul je zien dat het lang niet zo ingewikkeld is als jij het nu maakt.

Lieve zevenjarige,

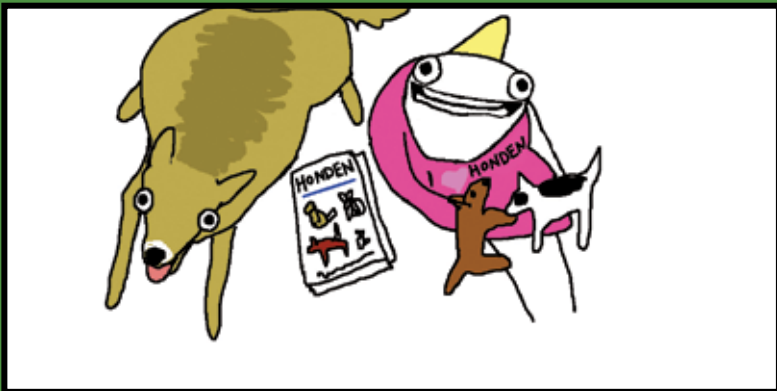
Kijk eens naar de kinderen om je heen. Zie je dat ze kleren aanhebben? Dat is omdat ze zeven jaar oud zijn en allemaal beseffen dat het niet langer gepast is om in het openbaar hun kleren uit te trekken. Maar jij hebt dat nog niet door, of wel soms? Verschillende mensen hebben geprobeerd om het uit te leggen. Je meesters en juffen hebben het geprobeerd. Je ouders hebben het geprobeerd. En zelfs de andere leerlingen hebben je laten weten zich niet op hun gemak te voelen in de buurt van jouw voortdurende, onverklaarbare naaktheid. Maar je houdt er niet mee op.

Waarom wil je zo graag naakt zijn? Weet je überhaupt wel waarom? Zijn het krachten die sterker zijn dan jezelf? Is dat waarom je het doet?

Hoe dan ook, kleding is een realiteit die je zal moeten accepteren. Er is geen uitweg. Je kunt niet je kleren uittrekken en jezelf in een hoekje verstoppen en hopen dat niemand het ziet. Je kunt je meesters en juffen niet voor de gek houden door jezelf in te graven in de zandbak om zo stiekem naakt te zijn... met je kleren opgestapeld naast je. Ze hebben het door.

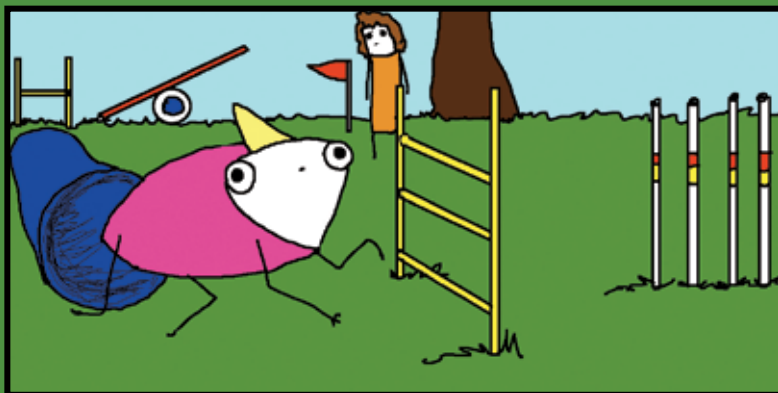
Lieve tienjarige,

Wow, jij houdt echt van honden. Je houdt zelfs zo veel van honden dat ik niet helemaal zeker weet of het emotioneel gezien nog

wel gezond is. Het is misschien normaal om heel veel van honden te houden of om erg geïnteresseerd te zijn in honden, maar bij jou gaat het veel, veel verder. Normale kinderen doen bijvoorbeeld lang niet zo vaak alsof ze een hond zijn. Je bent tien. Mensen gaan zich dingen afvragen over je ontwikkeling als je naar ze gromt en blaft.

Een andere zorgwekkende kwestie is de hindernisbaan. Prima, je wilt je hond trainen en hem over een hindernisbaan laten rennen. Dat is vrij normaal. Wat niet normaal is, is dat je je moeder jónú laat timen terwijl je op handen en voeten over de baan kruipt. Telkens weer. En weer. Mama denkt dat ze iets verkeerd heeft gedaan waardoor jij zo bent geworden.

Nu we dit hebben afgehandeld, zal ik je vragen beantwoorden:

Hou je nog steeds van honden? Ja, maar niet zo veel als jij. Ik heb tegenwoordig een gezonde relatie met honden.

Wat is je liefelingshond? Dat weet ik niet. Het zal je misschien verbazen, maar het is niet zo belangrijk meer om precies te weten welk hondenras ik het leukst vind.

Ben je hondentrainer? Nee. Ik kan mijn eigen honden niet eens trainen, laat staan de honden van andere mensen.

Leeft Murphy nog? Natuurlijk niet. Ik weet niet of je optimistisch probeert te zijn of dat je niet begrijpt dat honden normaal gesproken geen vijftientig worden. Je krijgt het nog moeilijk later als je dat echt denkt.

Wat is je liefelingseten? Nachochips. En dat is maar goed ook, want in de toekomst functioneer je niet en zorg je niet voor jezelf, dus zal je uiteindelijk heel veel nachochips eten.

Leven papa en mama nog? Grappig dat je het vraagt, maar je bleek Batman te zijn, dus we moesten ze laten inslapen omwille van de plot.

Lieve dertienjarige,

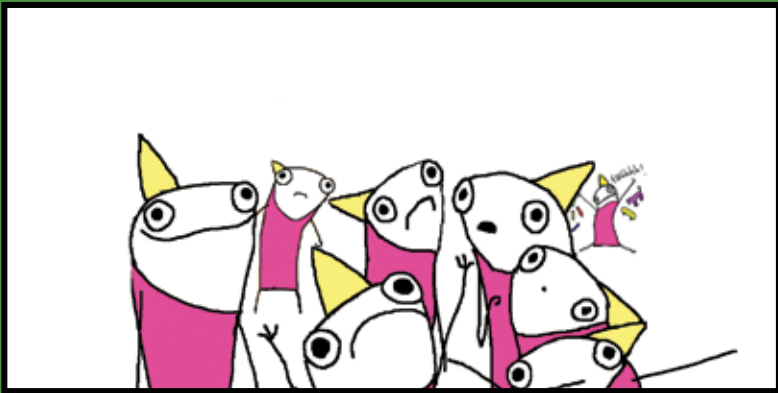

Ik denk dat iedereen heel blij was toen je over je ongezonde obsessie voor honden heen groeide. Helaas denk je nu dat je een tovenaars bent. Ik weet dit omdat ik je verzameling toverspreuken heb gevonden.

Vertel eens, hoe dwing je iemand om van je te houden door dijonmosterd met zand te vermengen en het daarna op te eten?

Ten eerste: ik dacht dat jouw eerdere ervaringen met het naar binnen werken van niet-eetbare substanties er wel voor zouden zorgen dat je zoiets niet nog een keer zou proberen. Ten tweede: niemand gaat van je houden als jij niet stopt met dingen als het eten van mosterdzand in een poging mensen te dwingen om van je te houden.

Lieve andere versies van mijn jongere ik,

Bedankt dat jullie zo fucking raar zijn dat ik het gevoel had dat ik jullie persoonlijk moest toespreken in een brief uit de toekomst. Ik groet jullie.